

Бранислав Богојевић

промотер исхране будућности

Нови Сад, Република Србија

ЗАШТО НЕ ЈЕДЕМ ЖИВОТИЊЕ?

У мом конкретном случају, вегетаријански начин исхране, односно, тачније речено, вегетаријански начин живљења узео је замаха, загосподарио мојим животом, пре близу 25 година. Тачније средином 1988. године, за мојих факултетских дана. У том периоду сам како у ближој околини, тако и у ширем окружењу био у позицији класичне црне овце унутар големог албино стада! Као што и сами знате, свест уопште о заштити животиња, екологији, заштити животне средине, односно, у крајњем - о успостави и очувању природног и аутентичног душевног здравља код свакога понаособ, па тиме и друштва у целини - била је на изузетно ниском нивоу. Тако да сам неретко, чак и међу најближом родбином и пријатељима, у том периоду био суочаван и са отвореним неразумевањем, а зашто не рећи и - мање или више (не) скривеним подсмехом. Но, тако је ваљда у сваком почетку: кажу да је и она жена која прва у сезони лансира неки модни тренд - чудна и смешна!

Све оно што није уобичајено, по мерилима одређених друштвених норми, то аутоматски претендира да није ни нормално (у очима већине), а самим тим наилази на опште неразумевање. Због тога је и сваки такав пут по правилу дуг и мукотрпан - али никако узалудан! Поготово ако у себи носите чврсто уверење у његову дубоку исправност. Тада, корак по корак али континуирано и неумољиво, и сваким новим тренем смо запљускивани том виталном исцјељујућим енергијом. Промене, све више и више се пењемо у тој фантастичној способности да у великој мери квалитетно мењамо себе а тиме, постепено и свет око нас. Тај пут, мој пут, првобитног буђења у свесности о себи самом, о том великом извањском животу о стварности света који ме окружује, почео је када сам имао непуне четири године (мада, ако мене лично питате, прилично сам сигуран да је заправо почео и много, много раније.). Но, сам окидач у овом животу био је један, за мене изузетно трауматичан, догађај. Дакле, једног суморног јесењег јутра, из сна ме је

препао застрашујући врисак. У први моменат никако нисам могао бити сигуран да ли сам то само сањао или се заиста чуло од некуда паничан врисак. Дубоко у себи сам почео осећати неку необјашњиву, нарастајућу, непријатност и тескобу, и таман кад сам хтео завапити за мајком, да ми дође у собу, утеши ме, кад, негде на крају дворишта гласно се проломи језиви дечји плач (или је бар то, тада, тако изгледало)! Пресекао сам се, а срце ми се у моменту стиснуло, притисак попут цигле у грудима! Радозналост је ипак била јача од страха и зебње па сам истог момента искочио из свог креветца, онако у пиџами истрчао у двориште и, пре је мајка стигла утешити ме, смирити ме, стигне, врати у кућу, видех страву у дворишту; пред мојим очима, мој блиски рођак, и наш први сусед, очев добар пријатељ, окрвављених руку до лаката, управо је одрезивао врат сиротом малом јарету, мојој омиљеној белој пахуљици! Још се беспомоћно трзало, испуштајући и последње капи крви, задње ударце и знаке живота. Тог трена, у себи дубоко ужаснут, схватио сам да у овом великом, непознатом, и мени очигледно веома неразумљивом свету, нешто дебело, дебело не штима, у мени хаос, а они задовољно, и сасвим опуштено разговарају о нечему сасвим споредном и свакодневном - као да је ово што су управо учинили, и чине, најнормалнија, најприроднија, могућа ствар на свету !?

Након тога, живот је наравно кренуо даље својим током, али је слика невиног белог јарета остала неизбрисиво урезана у мојој подсвести.

Кажу људи: Јести се мора, па хајде верујемо им на реч. Али, да ли баш све може и треба бити храна, тачније људска храна? Искрено, прилично сам сигуран да не!

У суштини; хранљиву супстанцу - односно материје које смо склони називати храном - можемо, и морамо, класификовати према степену квалитета виталне (хранљиве, животно одрживе) енергије коју она у себи и са собом носи. С тим у вези, квалитета те њене живототворности је, свакако, утолико већа и благотворнија, у колико је сама супстанца по иманентним својствима ближа изворној сунчевој енергији, будући све живо (сложићете се) на овој планети за своје постојање дугује управо њему, односно Сунцу. Самим тим, идеално би било да се човек храни директно и непосредно сунчевом светлошћу (баш као што то чине тзв. Сан-гејзинзи, и други заговорници исхране храном - свемирском живототворном енергијом). То би било идеално. Међутим, будући немамо ту способност - или, тачније, будући нам

је она ко зна када још у доброј мери закржљала - природом ствари смо упућени на друге, алтернативне, изворе сачињене од углавном чврсте и конкретне материје. Но ти извори, те супстанце, заправо су у оној мери квалитетни (као храна) у којој су по суптилности своје структурне енергије ближи самој сунчевој, од које су уосталом и створени, а тако их треба и посматрати.

Ово треба схватити на следећи начин: будући да све живо (а свакако и неживо) на нашој планети за своје постојање има за захвалити управо Сунцу, самим тим енергија прве класе живототворности била би оличена у самој сунчевој светлости. Узгред, савремена наука је и сама дошла до сазнања да сунчева светлост није само каква пука мртва енергија, нежива светлосна материја, већ да фотони сунчеве светлости имају функцију носача веома живих пакета специфичних информационих кодова као директних и јасних упутстава за нормално функционисање наше ДНК, а такође и као катализатора тачно одговарајућег тајминга активирања њених тренутно успаваних и закључаних функционалних способности.

Дакле, у вези са раније реченим, енергија друге класе је садржана у кристалима и минералима (за које такође упућени тврде да су специфична жива бића, фино-вибрирајући ентитети, додуше на једном одређеном, себи својственом еволутивном ступњу). Идући на тој лествици су биљке, као организми еволутивно оспособљени за изградњу властите телесне супстанце употребом минерала и уз помоћ директне сунчеве светлости, тако се може рећи да супстанца коју оне собом манифестују представља енергију тзв. треће класе, треће квалитета, а што, ипак, представља значајно више ниво квалитета од оних енергија које су на нижој лествици од те. Тако, ако пођемо даље долазимо до тога како месо животиња које се хране биљкама, дакле биљождера, представља енергију тек четврте квалитета; док, коначно, месо оних животиња које се хране другим животињама чини енергија пете класе и, у суштини, не служи за исхрану. У прилог томе иде и чињеница да чак ни животиње које се хране другим животињама (дакле месождери), осим наравно лешинара и када су у највећој нужди, готово никада себи за храну не бирају месождере већ искључиво биљождере! То је чињеница. Иако и ту, као уосталом иу много чему другом, животиња звана човек прави изузетак па се у неким земљама света на менију могу наћи чак и пси, пацови и мачке, што, додуше, свакако не може бити, и није, одраз каквих високих домета у развоју

људске самосвести, као ни репрезентант општег и значајног цивилизацијског просперитета, већ управо напротив!

Хранећи се месом (месом животиња, биљоједа) ми у себе имплементирамо енергију тек четврте - и словима: ЧЕТВРТЕ - класе живототворности, а то је скоро као да у резервоар свог аутомобила сипамо прерађено уље уместо бензина или дизела. Упоредивање уопште није претерано или предимензионирано! Тако, уз све остале штетне и неприродне агенсе које иначе уносимо кроз храну, воду, ваздух, препарате фармако-индустрије, хемијске индустрије, средства модерне козметике, и све остале софистициране производе глобалних корпорацијских система окренутих, наравно, не нашем бољитку и квалитетнијем живљењу већ првенствено увећању сопствених ПРОФИТА, ми прилажемо и крајњу сопствену несвесност, и небригу, о личној, па тиме и општој, добробити. А колико мало је, само, добре воље потребно па да се све из темеља преокрене.

Узгред, овде уопште није у питању само чињеница штетности овог начина исхране по наше физичко здравље, већ је једна друга ствар чак и много, много значајнија у свему томе! У сврху појашњења овога, послужићу се пригодним и крајње одговарајућим цитатом из Апсолутне Истине:

Хранити се животињама је неприродно првенствено зато што нам то држи свест у константној раздвојености од спознаје стања Истине и Љубави, уветујући нам, самим тим, и негативну карму. Исхрана месом потхрањује наше животињске нагоне, који, сви до једног, имају своју основу у агресивности. Пошто је агресивност карактеристична искључиво Егу (односно оном нашем дубоко укоренењем принципу себичности и самодовољности), јасно је да ту јесте и подршка сваком злу. Ниједна животиња неће добровољно доћи и мирно стајати док је ми усмрћујем (па да ли бисмо ми сами, уопште, другачије реаговали?); самим тим, требамо јој наметнути СИЛОМ вољу и своју гнусну намеру. На тај начин кршимо закон апсолутне правде и вршимо судбоносни атак, пре свега, на своју сопствену душу.

Сам чин убиства је, то сигурно нико нормалан не спори, суштински неприродан чин и стравичан атак на Невиност, Милосрђе и Љубав, који су суштина нашег истинског бића. Тим чином само хранимо подмукло задовољство животиње која чучи у нама! Колико је та животиња активна и колико су њене канџе дубоко заривене у меко ткиво наше душе, можемо

увидети ако ли само обратимо пажњу на то са каквом професионалном безосећајношћу, и рутинском невиношћу, људи обично говоре о клању животиња, нечем као о најнормалнијој могућој ствари на овом свету. Наиме то, ваљда, и јесте нормално, али само за срца и умове оних који никада нису ни спознали шта је то љубав.

Чак и сама реч клање, без обзира на што се односила, вибрира толико снажном негативном енергијом бездушности; што може свако иоле суптилан перципирати. Навикавајући се на све то, ми уистину постајемо специфични монструми. За наук, треба видети како само, рутински, неки људи касапе, па чак и на живо деру сироте животиње припремајући их за храну. Данас је могуће доћи до обиља видео материјала о томе како, чак иу оквиру друштвеног миљеа појединих народа, таква пракса није неуобичајена, напротив, чак је врло пожељно масакрирати сироту животињу наочиглед самог конзумента, унутар пријатне ресторанске атмосфере, јер је то, доказ аутентичног духа самог ресторана, као и врхунски професионалне услуге уз максимално поштовање избирљивости корисника.

Шта казати о ситуацији када складна мала породица једне азијске земље, коју чине родитељи и неколико њихове малолетне деце, долази у ресторан на свечани породични ручак, где бирају за јело специјалитет куће: печеног полу живог шарана ?! Кухар га спрема тако што живог шарана, управо извађеног из акваријума и очишћеног од љуштура (без да га убије и вади изнутрице) мокром крпом пажљиво хвата преко главе, спушта му тело на двадесетак секунди у већ припремљену дубоку посуду са врелим уљем, наравно уз копрцање сироте рибе), а потом обамрлу (али још живу!) рибу ставља на тацну, засеца јој пржени део тела и шпика с поврћем, уз пиринач ил неки други прилог износи пред одушевлјену породицу. Они га са видним уживањем черупају, а шаран, за то време, још увек зева својим устима и гледа отвореним очима иако оне ваљда више ништа ни не виде (или се бар искрено тако надам!). За све време тог дивног и незаборавног породичног дружења, родитељи и деца савршено невино и безбрижно ћаскају, и, заслађујући се Шарановом смртним трзајима, хрупцем, уживају у топлој породичној атмосфери, пуној љубави и нежности! *zaista*, да није истина, звучало би као сцена из најфантастичнијег и најмонструознијег филма страве и ужаса. Али, све се то догађа пред ТВ-камерама, у склопу најнормалније путописне репортаже о разним културним, цивилизацијским, гастрономским,

и другим обичајима једног народа и тековинама његовог (савременог) друштва.

Не треба ништа више, него само помислимо на што ће све та деца бити спремна, када једном одрасту; односно да ли ће у њиховом срцу остати макар и делић икаквог саосећања за било које друго биће које пати, осим за самога, и мизерног-себе?! Сигурно је да неће. Јер су им родитељи, из све своје љубави и премудрости, нежну биљку њихове душе посекали и пре него што је успела пролистати, а камоли процветати. Уз све то, треба имати на уму да онај ко, тако безосећајно (осећајно то није ни могуће!), може убијати и клати животиње, има у себи сасвим довољно притајене агресивности и зла да, ако (односно, тачније - када) му попусте кочнице и пробуди се звер, то исто учини и са самим - човеком!

Заиста, заиста драги моји: вегетаријански начин исхране, наша брига и заштитничка улога у погледу свих других облика живота на нашој планети, брига о целокупној природи и самој мајци Земљи - истовремено и брига о очувању хармоничне равнотеже свих њених еко и биосистема - није само наша обавеза, већ управо основни индикатор нивоа наше властите самосвијести, наше зрелости да бринемо о себи самима и да не бисмо у свему томе опет себи придавали превише неког посебног значаја и егоистичне важности - схватимо да, баш као и наш организам, и сама природа има свој сопствени имуни систем, сопствени саморегулишући механизам, и да све што би уистину требало чинити у погледу нашег односа према природи и планети уопште јесте управо (баш као иу оном вицу о Муји и мајмуну у свемирском броду): не чинити ништа, односно ништа себично, контрапродуктивно и супротно њеним (а тиме и нашим сопственим) интересима! И, као што је и наш сопствени имуни систем спреман, и способан, поново успоставити савршену функционалну равнотежу онога тренутка када организам: 1.очистимо од свих нагомиланих агенса и нечистоћа, и 2.обустановимо све даљње атакe на њега; тако и природа саму себе најбоље ревитализује када из ње одстранимо нечистоће и неподопштине настале нашим протуприродним деловањем и укинемо своје даљње атакe на њу.

Никакви други, и даљи медикаменти, понајмање кемијогеног типа - нису потребни (чак штавише веома су штетни) ни нама, ни њој!

И за крај, желео бих вам цитирати један диван афоризам:

На планети Земљи милионима година била је савршена равнотежа и владао неописив склад. Све је функционисало како се само пожелети може: сунце је сијало, реке су текле својим током, облаци су пловили по небу, дрвеће је слободно расло, цвеће је цветало, животиње су спонтано живеле своје животе. и све је до тада, до једног трену, било апсолутно савршено; а онда, онда се појавио човек! Покажимо, и докажимо, потпуну и зрелу одговорност према свом сопственом постојању, и никада више не дозволимо себи бити синоним, мисаона парадигма, за штеточину и изабљивача! Будимо захвални чувари, и заштитници, ове дивне и толико нам драгоцене плавозелене космичке трунке, јер ми, и наша сопствена покољења, у истину немамо алтернативу - немамо резервни дом.

Драги моји сапутници у овој неописивој, неизрециво чудесној одисеји званој живот: пука истина јесте да је живот само један, али то је само пола истине (која све оне несрећне и несвесне душе које је не схватају целу, неминовно баца у крајњу егзистенцијалну депресију и очајање. Ти управо и јесте основни разлог, и узрок, за целокупну ону само уништавајућу јурњаву под геслом: Узми, или боље речено отми од живота све што можеш, јер само једном се живи!). Но, ЦЕЛА истина, та величанствена и непобитна чињеница, заправо гласи: Живот је један, али бесконачан!

Уистину, постојање је бесконачно! И, када то кажем не мислим на моје, ваше или било чије појединачно постојање (мада је и то Цјелином обухваћено), већ на Живот, односно Постојање, као вечни и свеprisутни, божанствени космички феномен. Зато крајњи је, ако не и критични, тренутак и покажимо, докажимо, потпуну и зрелу одговорност према постојању, према свом сопственом постојању. Никада више не дозволимо себи бити синоним, мисаоном парадигмом, за штеточину и изабљивача! Будимо захвални чувари и заштитници ове дивне и толико нам драгоцене плавозелене космичке трунке, јер ми и наша сопствена покољења у истину немамо алтернативу, немамо резервни дом. Хвала!